

Een *pronk*jewail

Opzienbarend of niet, het Groninger Museum

weet op lofwaardige wijze de archeologie en

de geschiedenis, de kunstnijverheid en de

hedendaagse kunst van een hele provincie

met elkaar in verband te brengen.

Hij vond het een spuuglelijk bouwwerk, waarvoor het fraaie weidse uitzicht op de binnenstad ten onrechte had moeten wijken. Uit zijn autobiografie komt hij onverzettelijk genoeg naar voren om dat nòg te vinden nu hij er zelf hangt, ware het niet dat hij deze eerste expositie in een echt museum niet heeft mogen meemaken.

Marten Klompien (1917 – 1996) was Groninger en schilder. En die twee hadden bij hem alles met elkaar te maken. Zijn late doeken tonen de Groninger ommelanden, leeg en verlaten, en meestal in herfst en winter. Ze zijn niet groot van formaat maar sterk expressionistisch opgezet, in grof gestreken aardkleuren.

Er is geen mens of dier op te bekennen. Zelfs een doodenkele boerderij lijkt te verzinken in het landschap, weg te vallen tegen de loodzware luchten of op te gaan in het duister van schaarse bosschages. Klompien was de kunst van het abstraheren als geen ander meester. Hij schilderde de essentie van het Groningse land. En van zo'n essentie kan er maar één zijn. Denkt de bezoeker. Tòt hij de hoek omslaat en, één zaal verder, oog in oog staat met het werk van *Job Hansen* (1899 – 1960); óók Groninger en, behalve

architect, óók schilder. Een groter tegenstelling dan tussen dit werk en dat van Klompien is echter nauwelijks denkbaar. Hansens palet lijkt geheel uit lente-kleuren opgebouwd; veel pasteltinten tegen een witte achtergrond en gecombineerd met hardgroen, eigeel en pimpelpaars. Quasi-gedetailleerde, uitbundige doeken zijn het, mèt huizen en mèt mensen erop. Ook dit, zo blijkt uit de informatie bij het werk, is het Groningse land, maar dan gezien door de roze bril van iemand voor wie het altijd lente of

